

ALTI

MAHPUS

MEKTUBU

TAKDİM

Bu mektuplar, Stimmen der Solidarität- Mahnwache Köln e.V. (Dayanışmanın Sesi- Uyarı Nöbeti Köln) derneğinin 20-22 Ekim 2023 tarihinde düzenlediği 4. Festival ziyaretçileri için yazılmışlardır. “bizdenbize” ile Türkiye’de ki politik tutsaklar arasındaki mektup dostluğunun ürünüdürler.

“bizdenbize”, ekonomik, öğrenim veya politik sebeplerden ötürü yaşamlarını Almanya’da sürdürmek zorunda kalan, politik geçmişe sahip insanların oluşturduğu bir iletişim ağıdır. İletişimimizi “bizdenbize” isimli Facebook sayfamız (<https://www.facebook.com/groups/565671830184800/>) üzerinden yürütüyoruz.

İyi okumalar dileğiyle

bizdenbize Tutsaklar Hattı

Merhaba,

Cennetin zenginlikleri denilen şey ruhumuzda, özümüzde sahip olduğumuz gerçeklerdir. Düşüncelerimizi huzurla, uyumla, dürüstlikle, onurla, şefkatle ve sevecenlikle doldururuz. O zaman cennetimizi bu yaşamda yaratırız. Cennet bir değil bir bilinç boyudur.

Evi bir günde inşa etmiyoruz. Her gün diktiğimiz bir duvar, çaktığımız bir çivi, döşediğimiz bir parkeyle inşa ediyoruz. Hayata kendin pişir kendin ye lokantası da diyebiliriz. Bugünkü düşüncelerimizle, tercihlerimizle, davranışlarımızla yarınımızı inşa ediyoruz. Öyleyse her seçimimizi bilinçlice yapmak için biraz daha özen göstersek ve bilincimizi geliştirmek için emek harcasak kendi iyiliğimize olmaz mı?

Kendimizi tanımanın önemi büyüktür. Kendini tanımak kendimizi başkalarının gözüyle görebilmek ve objektif değerlendirebilmektir. Başkalarının bizi gördüğüyle bizim kendimizi gördüğümüz arasında farkın olmamasıdır kendimizi tanımak.

Bir şeyi gerçekten istediğimizde ve istediğimiz şey ruhumuzun frekansı ile uyum içindeyse doğal olarak hayallerimizi gerçekleştirmek için harekete geçeriz değil mi?

Dürüst ve onurlu bir yaşam sürmek, yaşlandığınızda geriye baktığınızda yaşamınız size ikinci kez mutluluk verecektir. Onurlu ve dürüst yaşamak demek başkalarına ilham olacak bir yaşam demektir.

Hepimiz kendi hayatımızın marangozuyuzdur. Yaşamımızı özenle mi, katlanarak mı yaşayacağımız kendi seçimimiz, kaliteli ya da kalitesiz bir yaşam inşa etmek de kendi seçimimizdir.

Gün be gün kendi hayatımızı inşa ederiz. Çoğu zamanda yaptığımız işin en iyisini yapmak yerine onu savulması gereken bir görevmiş gibi yaptığımız için aldığımız sonuçları beğenmez ve çevremizi suçlamaya başlarız.

Yeteneklerimiz ne yapabileceğimizi, motivasyonumuz yaptıklarımızı, tutumumuz ise ne kadar iyi yaptığımızı belirliyor.

Sağlıklı bakış açısına sahip bir kişiyi kimse durduramaz. Ama sağlıksız bakış açısına sahip kimseye de hiçbir güç yardım edemez. Mutsuzluk bağımlılığı denilen bir bağımlılık türü var. Bu bağımlılığın da çok bağımlısı var ne yazık ki insanlık ailesinde.

Yok edicilik, kendine ve başkalarına zarar verici, doyumsuz bir yaşam realitesini negatif yaratma biçimidir. 200 altı bilinç seviyesi, Erich Fromm'un deyimiyle ölümsever bir realitedir. Ölümsever realite kişinin kendine odaklı olduğu, çıkarı uğruna başkalarına zarar vermekten çekinmediği bir bilinç boyutudur.

Ölümsever realite aynı zamanda ölümü yücelten bir realitedir. Bir inanç ya da bir ideoloji uğruna savaşılarak ölmeyi "şehit olmak" gibi kavramlarla yüceltir. İdam cezasını savunur. Şahadet kültürü ölümü kutsallaştırır. Ölümsever realitede kurumların kutsallığı bireylerin yaşam haklarından ve yaşamın kutsallığından daha önemlidir.

Dinsel fanatizm, katı muhafazakarlık, gerici tarikatlar; milliyetçilik, ırkçılık, mafya, çeteler; para ve iktidar için ruhunu satanlar; konumunu, unvanını, diplomasını kendi çıkarlarına kullanan profesyoneller; para için gereksiz ameliyatlara yapan, ilaç firmalarının rüşvetleri uğruna önüne gelen hastaya aynı ilacı yazan doktorlar; mesleklerini kötüye

kullanan her meslekten insanlar; ekonomik çıkarlar ve iktidar için dünyayı savaşa sürükleyen politikacılar. Dünyanın kendisine borçlu olduğunu sanan insan ki; miras uğruna her türlü dolabı çevirerek birbirine düşen aile üyeleri, kan davası güden, eskiden işlenen töre cinayetleri işleyen, zaferini havaya kurşun sıkarak kutlayan, eşini, sevgilisini öldüren. Ev kiralarından dolayı birbirine girenler, intikam, gurur odaklı, mutsuz edici, bencil ve korku dolu insanlar bu boyuttadır.

Akido, judo, Tekvando savunma sporlarında insanlara öğretilen şey doğruluk, nezaket, sabır, sevgi ve saygıdır. Şimdi bakıldığında ne dürüstlük, ne sevgi, ne sabır, ne nezaket kalmış. Millet birbirini yiyor.

Dünyamızda seller, depremler, yangınlar, ekonomik krizler almış başını gidiyor. İnsanlar tercihlerinin bedelini ödüyorlar.

Kendini mutlu hissetmeyen insanın ağırlıklı olarak yaşadığı duygular olumsuz duygulardır. Nedir bu duygular? Kıskançlık, kendini yetersiz hissetme, kendini önemsiz ve değersiz hissetme, yalnızlık, sevildiğini hissedememek, sevememek, acizlik duygusu, kibir, kendini başkalarıyla kıyaslama gibi düşük frekanslı duygular. Bu düşük frekanslı duyguların enerjisi düşük olduğu için bedenimizin enerji ihtiyacına yetişemez. Kendimizi yorgun, halsiz, bıkkın ve bitkin hissederiz. Olumsuz duygular günlük yaşamda ağırlık ve süreklilik kazandıkça kendimize, başka insanlara, yaşama karşı nefret ve öfke duymaya başlarız. Kıskançlık had safhaya gelir. Bu gidişatın sonu depresyondur. Depresyon nefretin içe yönelmesidir. Bu duygunun frekansı öylesine düşüktür ki, parmağımızı kımıldatacak gücü kendimizde bulamayız. Miskinlik, kronik depresyon mutsuzluğun göstergesidir. Mutsuz insanlar sıkça "içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor" der. Yaşadığı duygular ona bir şey yapacak enerjiyi vermez ki yaşama küsmektir bu.

Küçük insanlar kişileri, sıradan insanlar olayları, büyük insanlar fikirleri ve duyguları konuşur.

Usta birden fazla insanın bir arada bulunduğu her yerde ihtiyaç duyulan bir statüdür. Bu konuda sorumluluk alan kişinin hangi sayıda insana ustalık ederse etsin kendisini bir usta düzeyinde yetiştirmesi, olaylara usta gözüyle bakması gerektiğinin bilincinde olmalıdır. Bu amaçla da kendisini yeterli düzeye getirebilmek için çaba göstermesi, geliştirmesi gerekir. Her şeyden önce usta olmasının kendisini izleyenler tarafından kabul görmesi gerekir. Birlikteliğin gereğine uygun bilgi, beceri ve yeteneklere sahip olmadıkça birlikte o yetileri topluluğa nasıl yansıttığı da önem taşımaktadır. Bundan dolayıdır ki, usta olmak, ustalığını sürdürebilmek herkesin yapabileceği rastgele bir iş olmaktan çıkmaktadır.

Usta kişinin ufku geniş, yaratıcı, olaylara esnek bakabilen, değişime ve gelişime önem veren, insanlara değer veren, karşılaştığı olayların en küçük detaylarını dahi önemseyen, yaşantısıyla ve bilgi alt yapısıyla güven telkin eden, üst düzey performans sahibi, cesur, atılgan ve sağduyu sahibi bir kişiliğe sahip olmalıdır.

Tarihin eski çağlarından günümüze insanlar ustalık ve ustalığa ilişkin düşüncelerle her zaman ilgili olmuşlardır. Grup, topluluk ve kurumsal ortamlarda her daim ustaya ihtiyacı ortaya çıkarmıştır. Karşılaşılan başarısızlıklarda genelde usta yetersizliğinden şikayetçi olunmuştur. Dünyanın her yerinde insanlar inanılır, güvenilir ve yapıcı değişimler gerçekleştirebilecek usta özlemi duymaktadırlar ve her zor şart karşısında başlarında bir usta olmasını isterler. Ustalık olgusu yönetsel literatürde ve sosyal bilimlerde gizemini koruyan, üzerinde en sıklıkla çalışılan konuların başında gelmektedir. Usta ve ustalık konularında yapılan araştırmalar, incelemeler ve benzeri çalışmaların kapsamlı ve çokluğu konuya verilen önemin somut göstergeleridir.

Ustalık, sosyal bilimlerin psikoloji, sosyoloji, siyaset bilimi, yönetim bilimi gibi ortak inceleme konularından biri olmasına karşılık liderliğin ne ifade ettiği konusunda sosyal bilimciler arasında da ortak bir algı dayanağı oluşmamıştır. Buna göre ustalık yönetim biliminin bir konusu ve iş yaşamıyla ilgili bir kavram olduğu kadar psikolojik, sosyolojik, politik, askeri, felsefi, tarihsel açılarından ele alınıp analiz edilebilen bir olgu olmaktadır.

İnsanın günlük yaşantısında özgür iradesini ne dereceye kadar kullanabildiği ve geliştirebildiği kişisel bütünlüğü ile ölçülür. Bütünlük temelde insanın kendisine biçtiği değerdir. Kendisine verdiği sözlere bağlı kalma yeteneğidir. Kendisine saygı duymasındır denilebilir. Kişisel bütünlük; olgunluk, cesaret ve düşüncelilik arasındaki dengedir. Cesaret hedefe varmak odaklı olurken; düşüncelilik diğer paydaşların uzun vadeli iyiliği ile ilgilenir. Kişisel bütünlüğe sahip olan ustalığın temel görevi tüm paydaşların yaşam standartlarını ve kalitesini yükseltmektir.

Sorumluluğu eğitilmiş usta kişilere devretmek, enerjisini diğer güçlü etkinliklere yöneltmesini sağlar. Yetki vermek gelişimi körükler. Başkalarına yetki vermenin etkili yolu; onların özgür iradesini, vicdanını, hayal gücünü ve öz bilincini takdir etme düşüncesine dayanmalıdır. Yetki devri yapan kişi/kişilere gerekli eğitim verildikten sonra uygun zamanı beklemek ve sabırlı olmak gerekir. Güven motivasyonu en üst düzeye çıkarır.

Yaklaşık bir asırlık süreçte yapılan ustalık tanımları dünyadaki değişim ve dönüşümlerin etkisiyle farklılık göstermektedir. Buna rağmen tanımlamalarda; yapısal yetki bazı özellikleri olan kişi, yapı ya da grup üyelerini etkileme becerisi, örgüt ya da grup üyelerinin amaçlarına ulaşmalarına yardımcı olma biçiminde bazı ortak noktalar bulunabilmektedir. Toplumsal, yapısal, bireysel farklılıklarını, içinde bulunulan-zaman diliminin, bu dilimde liderliğe geliştirilen yaklaşımların ve bulguların tanımları farklılaştırdığı söylenebilir.

L Sözlük anlamı Fransızca bir isim olan "Leader"den gelir. Önder, şef, bir kuruluşun en üst düzeyde yönetimiyle görevli kimse veya bir yarışmada başta bulunan yarışmacı olarak açıklanmaktadır. İngilizcede fiil olarak "lead" şeklindedir. Anlamı yön-göstermek, yol göstermek, klavuzluk etmek, öncülük etmek, rehberlik yapmaktır. "Leader" kelimesi ise rehber, klavuz, önder, başkan, lider, reis anlamlarını taşımaktadır.

Bir ustanın genellikle motive edici, etkileyici, güzel örnekler verebilen ve yol gösteren kişilerden oluşmakla birlikte, etkileme gücü ve iletişimi sayesinde hedefe ulaşabilme yetisine de sahip olması gerekir.

Bütün bu tanımlar ustalığı bir etkileme gücü olarak kabul etmiştir. İnsanlar grup halinde yaşayan sosyal nitelikli canlılar oldukları kadar oluşturdukları grupları yönetecek ve hedeflerine götürecek ustalara da ihtiyaç duyan varlıklardır. Bu sebeple insanları arzu ve ihtiyaçlarını gerçekleştirmek, hedeflerine erişebilmek için başka insanlarla birlikte olmaya gereksinim duyar ve grup halinde hareket edildiği taktirde zorlukların üstesinden gelinebileceğini düşünürler.

Ben genel olarak iyiyim. Gazete, kitap, mektup, temizlik, spor, sohbet, diziler, filmler, yarışmalar, haberler derken zaman akıp gidiyor.

Mektubu okuyacağın insanlara selamlarımı iletiyorum. Bir şey demiyorum. Okuduğunda bir değişim olduğunu görüyor musun insanlarda? Onun için okuyup okumamayı sana bırakıyorum. ...

Burada havalar soğumaya başladı. Yavaş yavaş kışa doğru yolculuk ediyoruz anlayacağın. Şimdi sayım gelecek. Akşam saat 8'e 5 var. Buradaki arkadaşların

selamlarını iletiyorum. Uzun uzun sohbet ettim. Başka konulara girince kendimi frenleyemiyorum. İncindiklerini düşünüyorum.

Sayım geldi. Çay saatimizde çayımı aldım, geldim. Seninle de dışarıda içeriz artık. Kendine iyi bak. Herkese selamlarımı iletiyorum. Sevgi ve dostlukla kucaklıyorum. Bir gün görüşmek umuduyla sağlıcakla kal.

Sevgilerimle

Arzu

Merhaba Osman Hevalim;

Seni ve şahsında yanında-yörende ya da "nette" bulunan tüm arkadaşları tüm içtenliğimle selamlıyor, saygılarımı sunuyorum. Umarım her açıdan iyisin-iyisinizdir.

SÜRGÜN MACERASI

30 Ocak 2023 günü sabah saat 7'de Bolu F Tipi Kapalı Cezaevi'nden başka bir cezaevine sürgün edildim. Yola çıktığımda hastaydım. Sonradan Corona olduğumu fark ettim. Yola ben ile Hamza Doğrul adlı bir hevalimiz çıktık. Ringde (nakil aracı) yer kalmadığı için 2-3 eşyama yanıma alabildim. Nereye gittiğimiz bize söylenmeden yola koyulduk.

Aslında yola koyulmadan evvel kurum revirine çıkarıldık. Dizimde menisküs yırtığı olduğunu ve en azından sağ ayağımı düz tutmam gerektiğini, sürgün için uygun bir ringte götürülmem gerektiğini belirttim. Yine uzun yolculuklarda mide bulantısı için bir hap verilmesini istedim. Doktor hanım ilacı görevlilere teslim edeceğini, menisküs yırtığını da askerlere belirteceğini söyledi. Yola çıktığımızda ortalıkta ilaç yoktu. Ayağımı uzatabileceğim bir imkan da yoktu. Ara ara bacağımı Hamza hevalin kucağına uzatıyordum Nefes almanın dahi zor olduğu yaklaşık 12-13 saatlik bir yolculuk geçirdik. Sadece bir kereliğine tuvalete götürüldük. Onun dışında havasız, kirli hasta bir şekilde Antalya'ya akşam 20:00 civarı ulaştık. Yüksek ateş, kas ve iskelet ağrılarından dolayı yarı baygın şeklindeydim. Durumu görevlilere ilettim. Doğrusu pek bir şey yapamadılar. Geçici bir odaya verildim. Evet ben Antalya S Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu'na (Döşemealtı), Hamza heval. de aynı kampüsteki Antalya Yüksek Güvenlikli Ceza İnfaz Kurumuna götürülmüştü.

Geçici odaya geçer geçmez kendimden geçmiş bir halde ateşler içinde uyudum. Sabah durumumu özetler bir dilekçe yazdım. Yanılmıyorsam 4. gün revire çıkarıldım. 4 gün boyunca bu halde kaldım ve 6. gün ilaçlarım geldi. Sonrasında da geçici odadan alındım. 6. gün olsa gerek (5. gün de olabilir) Şu an bulunduğum A-98 hücresine getirildim. Geçici odada tek başımaydım ve hiç kimseyle iletişimim yoktu. Hücreye geldiğimde toplamda 8 kişi olduğumuzu öğrendim. 8 ayrı hücrede 8 ağırlaştırılmış müebbetli PKK'lı hevallerimiz. Sonra bu hücrelere MKP'li Kadir Yıldız heval'i de getirdiler. Ve en son bu hücrelerin birine müebbetli Suat İncedere (DKP'li) adlı bir hevali getirdiler.

30 Ocak'ta sürgün edildim. Eşyalarım Bolu'da kaldı. Yatağım, yastığım, battaniyem, giysilerim, kitap ve defterlerim vb. Eşyalarımın % 90'ı Bolu'daydı. Bolu F Tipi Kapalı Cezaevi idaresi eşyalarımı 28 Mart 2023 tarihinde Antalya Manavgat S Tipi Kapalı Cezaevine gönderdi. Düşünün tam 2 ay sonra eşyalarım gönderiliyor. Ancak gönderdikleri adres yanlış adres! Ben Döşemealtı S Tipi Cezaevindeyim. Bu eşyalar iade ediliyor! Tabi gönderim süresi ulaşma ve geri iade ayları aldı. Bu eşyaları ben ancak mayıs ayında alabildim! Yani 4 ay sonra ... Bu bile başlı başına bir tutsağın nasıl mağdur edildiğinin göstergesidir. 4 ay boyunca üzerimdeki giysilerle yaşamak zorunda kaldım. Yine birçok temel ihtiyacımı yeniden kantinden satın aldım.

Evet bizim davadan 7 arkadaş vardı. Zübeyir, Taylan, Ömer Karataş, Mehmet Ziriğ hevaler (Nusaybin Özyönetim Direnişinden), Salih Gökcalp (Cizre...), Avhat Özkan (Kobani davası), Ali Karakurt (Kobani eylemleri), Zaim Hişman Ali (Rojava Sere Kaniye'den), Kadir heval (MKP) ve Suat heval'le 10 kişi oluyoruz... Suat heval'i hiç

göremiyoruz. Avazı çıktığı kadar bağırdığında sesini duyabiliyoruz.

S TİPİ HAPİSHANENİN KOŞULLARI

Evet burada sadece günde 1.5 saat havalandırma hakkımız var. Yine haftada sadece 1 saat spor etkinliğimiz var. Tüm haklarımız bunlardan ibaret. Ha, bir de nefes alabiliyoruz! Yani yaşama hakkı!

Havalandırmaya 3'er kişi çıkabiliyoruz. Yani günde 1.5 saat ben, Ali Karakurt ve Kadir Yıldız heval bir havalandırmada yürüyebiliyoruz. Onun dışında hücrenin pencerelerinden bağırarak sesle hevallerimizle konuşabiliyoruz.

Spor sahasına ise 9 kişi 1 saatliğine çıkabiliyoruz. Haftada sadece 1 saat!

Havalandırmanın en az 3 saat olması için başvurularımız oldu ancak yanıt alamadık. Bizlere dönük kurs ya da farklı etkinliklerin yapılmasını da istedik. Tabi istediğimizle kaldık. Hiç bir gelişme yok.

Evet şu an hücrelerimizdeyiz.

Siyasi hiçbir dergi içeri alınmıyor. Gazete olarak sadece Bir Gün ile Havuz medyasının gazeteleri mevcut. Bir Gün'den dünyayı takip ediyoruz. Bir de TV'deki havuz medyasından.

Antalya'dayız. Ailem Batman'da. Aileden çok uzak bir yerdeyim. Ailenin buraya geliş-gidiş ücreti babamın aylık emekli maaşına denk geliyor! Türkiye'deki Bağkurdan emekli olanların maaşına bakabilirsiniz. Yıllardır anne ve babamı göremedim. Maddiyatı bırakalım. Yaşlı ve hasta olmaları ve bizim bu kadar uzak bir yerde oluşumuz!...

Annem ile babamı en son 2020'de görebilmiştım. Bölgeden herhangi bir cezaevine sevkim için yıllardır başvuruyorum. Kabul edilmiyor. Babam 75 yaşında. Annem 70 yaşında. Mevcut yol onlar için riskli.

Hemşire olan kardeşim bir kez görüşüme geldi. Batman'dan Antalya'ya uçakla gelmenin geliş-gidiş ücreti en az 3 bin ile 5 bin TL arasında.

Havaalanından buraya taksiyle geliş 300, gidiş 300... Toplam 600 TL! Görüş saatine denk gelmek için bir gün öncesinden gelmek zorunda kalıyorlar. Otel ve yemek ücretini düşünün! Yani kısacası sadece 50-60 dakikalık bir görüşme için kız kardeşim en az 6-7 bin TL gözden çıkarmak zorunda. Aldığı aylık maaşı 15 bin TL! Yani maaşın yarısı demek. ev kirasının 4 bin olduğunu düşünün! Bu normalde ülkemde durumları iyi olan bir memurun hali!

Şimdi zindandaki bir tutsağın durumunu düşünün. Ailesi "Bölgede" asgari ücretle çalışan biri nasıl görüşe gelebilecek.

Gelme imkanı yok. Bir kaç yılda bir kere gelmesi bile şans.

Yani olaylara salt zindan haliyle yaklaşmamak gerekir. Aileler de mevcut durumda cezalandırılıyor. Oysa Amet ve Batman'da Yüksek Güvenlikli Cezaevleri var. Oraya sevk yapılabilir. Ancak bu yapılmıyor.

Gelelim zamlara. Tutsağın tek iletişim aracı mektuptur. Artık zamlara ulaşamıyoruz.

APS (Acele Posta Servisi) ücreti 62.50, Taahhütlü mektup 42, normal mektup 15, faks 25.50 TL

Normal mektupların hiçbir şekilde alıcılarına ulaşmadığına şahidiz.

Meyve-sebze ise akıl almaz rakamlarla! Şu an kantinde 5 ila 7 kg'lık karpuzların tanesi 116 TL'den satışa sunuldu! Biberin kilosu 37.50, şeftali 37.75. Üzüm 29.95, kavun (3-5 kilo) 64 TL. Bunlar resmi rakamlar. İdare kanalından okuyarak yazıyorum.

Peynir 1 kg (çoğu su) 110 TL. ... peynir yemeyi zaten bıraktık. Elektrik ücreti ve çayın pahalı olmasından kaynaklı çoğu arkadaş çayı bıraktı.

Sigara içmiyorum. Ama sigara içenler mahvolmuş. Bir paket sigara 43 TL olmuş. En ucuzu günde 1 paket içersen aylık 1300 TL yapar.

Bir adet el sabunu 20 TL! Diş macunu, çamaşır deterjanı, bulaşık deterjanı, banyo sabunu, elektrik ücreti...

Normalde bu temel ihtiyaçları devlet karşılamalıydı. Ancak karşılanmıyor.

Gazete (Birgün) aylık abone ücreti 200 TL! Kağıt, kalem, kitap ücretini saymıyorum. Kitaplar çok pahalılandı. Yayın evlerinin durumunu biliyorsunuz.

Şimdi buradaki tutsaklara yardım etmek isteyen ailelere dava açılıyor. Sadece fakir tutsaklara para yatırdıkları gerekçesiyle onlarca aileye dava açıldı.

Bizim buradan herhangi bir arkadaşımıza herhangi bir eşya verme imkanımız yok. Suç! Havalandırmada odada yapılan bir yaş pastayı paylaştık diye soruşturma açıldı. Yani her tutsak adeta kendi kaderine terk ediliyor. Temel amaç aileden, toplumdan dava arkadaşlarından koparmak. Mutlak tecrit koşullarında mekana hapsetmek.

Yeni dönemin zindan koşulları 80'li yılların kaba-fiziki işkenceleri gibi değildir. Evet burada böylesi bir duruma en azından bu blokta rastlamadım. Çünkü mevcut hücre sisteminde cezaevinde ne olup bittiğini tam bilemiyorsun.

Misal: Bir Gün gazetesinden okuduk. Burada kalan Burhan Barut adlı tutuklu, avukatı aracılığıyla, kendisine işkence yapıldığını "iddia" etmiş. Basından duyduk. Burhan Barut ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü. Bizim davadan ama bizden kopuk biri. Avukatı gerekli başvurularını yapmış.

Ayrıca alanda (bu zindanda) 60-64 arası normal (ağırlaştırılmış olmayan) arkadaşımız var. Hiç bir şekilde iletişimimiz yok. Mektup yoluyla yazışıyoruz. Onlar F'lerdeki gibi 3'lü odalarda kalıyorlar. Onlardan koparılmış olmamız her açıdan kötü.

Şimdi "genel" anlamda zindanlarda 80'li, 90'lı yıllardaki gibi kaba işkencenin olmaması her şeyin normal olduğu anlamına asla gelmez. Zaten oluşturulan bunca yeni tip zindanların amacı siyasi tutsaklar üzerinde mutlak sonuç almaktır.

Tabii hiçbir yerde fiziki işkence olmadığını iddia etmiyorum. Böylesi durumları İHD, CİSS vb. kurum ve kuruluşların, yine sosyalist basının bülten ve açıklamalarından takip edebiliyoruz. Bunları siz de biliyorsunuz. Ancak şunu da gözden kaçırmamak gerekir; mevcut yeni tip zindanlar mevcut 80'li yılların uygulamalarından çok da aşağı kalır yanı yok. Mutlak tecrit ve mutlak yalıtım kişiyi bir bütünelen çürütmeye; sosyal, psikolojik, siyasi ve ideolojik yıkıma sürüklemeye çalışmadır.

Stefan Zweig "Satranç" adlı kitabında; "Bize hiçbir şey yapmadılar, bizi tümüyle hiçliğin içine yerleştirdiler, çünkü bilindiği gibi yer yüzünde hiçbir şey insan ruhuna hiçlik kadar baskı yapamaz" diye anlatıyordu.

Bilinci, ideolojisi güçlü olmayan kişiliklerin bu şartlara dayanması imkansız.

Bilindiği üzeri S Tiplerinde ağırlaştırılmış adli mahkumlar da kalmaktadır. Ancak siyasi tutsaklar gibi değildir. Çünkü adli mahkumların ağırlaştırılmış koşulları sürelidir. Yani 20 ila 30 yıllık bir infazı var ve bu sürenin belli bir kısmını hücrede yattılar mı normal koşullara verile biliyorlar ve açık cezaevine çıkıp son 5 yıl kala denetimli serbestlikten yararlanabiliyorlar.

Siyasi tutsaklar için ise Ağırlaştırılmış müebbet ÖLÜNCEYE KADAR devam eder. Ve bu ifade müddet namelerde büyük puntolarla yazılıdır.

Buna rağmen adlilerin (ki etkinlikleri çok fazladır) bu hücre koşullarına dayanma güçleri yok. Tamamına yakını anti depresanlarla günü geçirmektedirler.

Buraya gelişimin üzerinden 7 aylık bir zaman geçti. Sadece bir kaç ay içinde sadece benim duyduğum ve teyit edebildiğim birkaç olayı anlatayım.

Bir kaç ay önce Bayram adlı bir adli intihar etti.

Sonra 2-3 ay önce arka hücrelerimizde bulunan bir adli kendisiyle birlikte koğuştuktu. Görevliler onu kurtardı. Ancak dumanlardan biz de etkilendik.

Sadece 5 gün önce Mısırlı Muhammed adlı adli bir mahkum intihar etti.

Yine cinnet getiren Ünsal adlı bir mahkum görevlilere saldırdı. 5 görevliyi yaraladı. Birinin durumu kritikti. Ünsal artık kafayı komple sıyırmış biri!

Adli mahkumların durumu bu.

Bunlar bir kaç olay. Mevcut zindan yapısının insanlar üzerindeki etkisini maalesef kurumlarımız çok detaylı incelemiyor. Oysa sistemler buraları yaparken çok boyutlu düşünmüşlerdir.

"Panopticon" sisteminin en mükemmel mimariye edildiği zindan S Tiplerdir. Öyle ki hücrede her an her şekilde gözetilebilecek bir şekilde hücre dizayn edilmiştir. İçeride giysini giyebileceğin tek yer tuvalettir. Ve her an hücrenin iki yerinden izlenebilecek bir şekilde hücre dizayn edilmiştir.

Yaşanın bu son intihar sonrası geceleri kapılardan gelip izliyorlar.

Yani anlatmak istediğim mevcut haliyle görevlilerin, personelin nasıl olduğunun hiç mi hiç önemi kalmıyor. Mevcut fiziki yapı seni tümünden, her şeyden yalıtıyor. Ekstra bir şey yapılmasına gerek kalmıyor.

Zaten zindanların temel amacı da biraz kişiyi kendisiyle boğuşturmadır. Adli mahpuslarda bu şizofreni, intihar, saldırganlık, depresyon şeklinde kendini ortaya çıkarıyor. Siyasi tutsaklarda ise bir direniş ruhu, bilinçle direnme azmi ortaya çıkarıyor.

Düşünün biraz. Aileden uzakta, yayınların içeriye alınmadığı, kısa dalga radyonun yasak olduğu, istediğiniz gazete ve dergilere ulaşamadığınız bir mekandasınız. Tekli hücrede tam yalıtılmış. Günde sadece 1.5 saatliğine hava aldığınız geriye kalan 22.5 saatin tamamını hücrenizde geçirdiğiniz bir mekan! Dışarıdan maddi yardımın dahi engellendiği bir yerdesiniz. Size yardım edenlere dahi dava açılan bir mekanda ve üstelik diğer mücadele arkadaşlarınızdan da izole ediliyor ve iletişim sağlamasını engelleniyor (engelliyorsunuz!) İşte "hiçliğe mahkum etmek" burada anlam kazanıyor.

Bir de tek iletişim aracı mektuplar engelleniyor. Basit bir olay anlatayım. Başıma gelen ve şu an hala devam eden bir dava.

Ben mayıs ayının ilk haftasında Bolu Cezaevinde bulunan arkadaşlarıma 15 sayfalık bir mektup yazdım. Bu mektubumun içeriğinde geçen kimi ifadelerle ilgili mektubum engellendi. Yani idare ve gözlem kurulu bulunduğum kurumun fiziki yapısını ayrıntılı anlattığım kısımları karalama kararı aldı. Yine mektubumun içeriğinde Çanakkale Savaşında ölen askerlere "şehit" kelimesini kullandığım için onun da karalanma kararı çıktı. Ben infaz hakimliğine başvuruda bulundum. İnfaz hakimliği kurumun fiziki yapısını anlattığım yerlerin karalanmasını ancak "şehit" kelimesinin kullanılmasında bir sakınca görmedi. Bu karara yönelik aslında Ağır Cezaya başvuruda bulunabilirdim. Ancak mektup gecikmesin diye itiraz etmedim. İdare de itiraz etmedi. Ancak karardan 15 gün sonra mektubun gönderildiğini düşünürken bu mektupla ilgili yine "Şehit" kavramı için karar alındı. Kararda "teröristlere şehit denildiği, terörist ailelerine şehit ailesi" denildiği ifadesi kullanıldı. Oysa mektupta hiçbir örgüt ismi yazılmamış. Tamamen tahminde bulunularak böyle bir iddia atılmış ortaya.

İnfaz Hakimliği'ne tekrar başvurdum. Mektup aynı mektup, hakim aynı hakim! Ancak hakimlik bu kelimenin de karalanmasına karar verdi. Ben Ağır Ceza Mahkemesine başvurdum. Ve yine açıkça belirttim. Söz konusu konunun Çanakkale'de ölen askerler olduğunu belirttim. Ve bunların terörist olduklarına dair bir bilgimin olmadığını belirttim. Ancak anladığım kadarıyla Adli Tatilden dolayı mahkeme cevap vermedi. Evet 3.5 aydır mektubum engellenmektedir. Ve hukuk eliyle. Bu davayı AYM'ye de taşıyacağım. Mesele değil.

Ben o mektubu gönderdiğimde APS 41 TL'ydi. Şimdi 62,50 TL oldu. :) Ama hala APS (acil posta!!) çıkış yapamadı. Her tarafı sansüre uğramış zavallı mektubum :)

Yani demem o ki tek iletişim aracı olan mektuplarımız da engelleniyor. Tuhaf bir biçimde. Kararları isterseniz size yollarım.

Burada bir diğer sıkıntı hastane sevkleri. Misal 7 ay önce dış hastanesine yapılan sevkim için hala hastaneye götürülmedim.

Yine yaklaşık 3 ay önce MR'a gidip menisküs yırtığının durumuna bakılacaktı. Ben hala bekliyorum.

Bir dış tamiri düşünün! Bolu F'deyken 02.03.2022 tarihinde protez için dış hastanesine sevk işlemlerim yapıldı.! Tam tamına 10 ay bekledim ve sevkim gerçekleşmedi! Bu kuruma gelir gelmez Bolu F Tipi Kapalı Cezaevinden kalma tedavimin gerçekleşmediğini anlattım! Sevkim tekrar yapıldı. Hala cevap yok. Toplam 17 aydır bekliyorum. Şaka değil. Bir dış düşünün. Protez için 17 ay bekliyorsun. Dişlerin yok. İyi çiğneyemiyorsun! 17 aydır bekliyorsun. Bu sadece Türkiye'de olabilecek bir olay. ... Belki bir gün dişlerim yapılır. Nasılsa cezamız ölünceye kadar. Acelemiz yok. Ölmeye niyetim de yok.

ŞİMDİ SİZE İNANILMASI GÜÇ VE ÇOK ÇOK GARİP BİR ARKADAŞIN HİKAYESİNİ ANLATACAĞIM: ZAIM HİŞMAN ALİ

Zaim Hişman Ali; Kendisi Kobani'ye bağlı bir köyde 24.12.2001 tarihinde doğmuş. Kendisi henüz çocuk yaştaiken Rojava'da çıkan savaş içinde yaşamış ve Rojava'nın mevcut oluşumunu uzaktan seyretmiş. Bulduğu köy YPG'nin kontrolüne geçince orda zorunlu askerlik nedeniyle askere alınmış. Kendisi Arap. Aslında YPG'yle de bir ilişkisi yok. Ancak mecburi hizmet gereği askerliğe alım yapılmış. Yaşı küçük olması hasebiyle de geri hizmete verilmiş. YPG'lilere sadece yemek getir-götür işini yapıyormuş.

Türkiye'nin sınır ötesi operasyonu sırasında, yani Tel-Abyat'a yönelik operasyonda Zaim Hişman Ali hiçbir çatışmaya girmediği halde sadece üzerindeki kıyafetleri nedeniyle 13.10.2019 tarihinde henüz 17 yaşındayken yani 18 yaşına girmesine 2 ay 11 gün kala gözaltına alınmış ve kendi topraklarından alınıp Türkiye'ye getirilmiştir.

Savcılıkta söylediği ifadeler tercüman aracılığıyla verilmiştir. Geldiği ülkenin dilini ve yasalarını bilmemektedir. Bu ülkeye karşı herhangi bir suç da işlememiştir. Buna rağmen hemen iddianame hazırlanıyor. Barodan bir avukat atanıyor. Baro avukatı tamamen göstermelik ve kukla bir avukat olarak sadece davayı izliyor. Mahkemede sadece bir cümle kullanıp "müvekkilim katılıyor" diyor.

Sadece tek bir celsede Zaim Hişman Ali AĞIRLAŞTIRILMIŞ MÜEBBET alıyor.

Mahkeme söz konusu Zaim Hişman Ali'nin yakalandığı yerde bir ölü ya da yaralı olmadığından "Adam öldürme ve Adam Öldürmeye teşebbüs" suçlamalarından Zaim Hişman Ali'ye BERAAT veriyor. Ancak YPG'li olması hesabıyla (zorunlu görev) Ülke Bütünlüğünü Bozma gerekçesiyle bu cezayı veriyor. Düşünün öyle bir hızla ceza veriliyor ki! Tek celse!

Zaim Hişman Ali 13.10.2019'da Sülük'te (Tel-Abyat'a bağlı) gözaltına alınıyor. 08.11.2019'da T.C. Emniyetine getiriliyor. 13.11.2019'da cezaevine atılıyor. Tam 7 ay sonra 26.09.2020 tarihinde istinaf cezayı onaylıyor. Hızı görüyor musunuz?

16.02.2022 tarihinde ise Yargıtay onaylıyor.

Dava dosyasında Zaim Hişman Ali'nin sadece doğum yılı var. Oysa gözaltında ve savcılıkta doğum tarihini tam olarak söylüyor. Ancak bu ayrıntı bilerek es geçiliyor. Çünkü ay ve gün yazılsaydı 17 yaşında olduğu anlaşılacaktı.

Zaim bu süre boyunca Urfa Cezaevinde tutuluyor. Sonra PKK'li tutsakların olduğunu öğreniyor. Ve onların yanına gidiyor. Cezası o süreçte onaylanıp Urfa'da tekli hücrede tutuluyor. Ve arkadaşlarından uzak. Ve sonra buraya Antalya S Tipi'ne tekli hücrelere konuluyor. Kısa hikayesi bu!

Ben buraya geldiğimde hücrelerinden seslenerek konuştum. Yakalanıp tutuklanması ilginç. Yeni yeni Kürtçe öğrenmiş. Türkçesi de çok kötü. Hala T.C yasalarını bilmiyor. Durumunu anlatırken bana hiç inandırıcı gelmedi. Dosyasını istedim. Yargılandığı davasını. Tamamı 7-8 sayfadan oluşan tek celselik bir dava!! Dikkatimi ilkin doğum tarihi çekti. Sadece yıl yazılmış! Yakalanma tarihi tam yazılmış. Normal hesaplandığında doğum yılı 2001 yakalanış 2019 olunca 18 yaş gibi görünüyor. Bana sadece doğum yılının yazılışı şüpheli geldi. Gün ve ayını sordum söyleyince 17 yaşında olduğunu ve 18 yaşına girmediğini anlattım. Zaim Hişman Ali heval. Bu söylediklerimin ne anlama geldiğini dahi ANLAMADI. Tek söylediği "eee yani ?" oldu. Kendisine 17 yaşındayken bu cezayı veremeyeceklerini anlattım. Kendisi yıllarca içeride olmasına rağmen İLK DEFA DUYMUŞ! Ailesi hiç görüşüne gelememiş. Suriye'yle Türkiye arasındaki ilişkilerin kopmasından dolayı telefon evrakları da yok ve ailesini de arayamıyor. Türkiye'de savaştan dolayı kaçan bir amcası var. Ancak amcasıyla da ilişkileri hiç yok. Amcasıyla telefonla konuşuyor. Babası oğlunun yakalanışına dayanamayıp vefat ediyor. Bunu ona amcası söylüyor. Yıllardır annesini ne görebilmiş ne de sesini duyabilmiş. Ben bu durumu kendisine anlattıktan sonra Suriye'deki kimlik fotokopisini istedim. Amcası ailesiyle iletişime giriyor. Malum Türkiye ile Rojava arasında mektup-posta gidiş gelişi olmadığından aile İnternette kimliğini yollamış. Resmi doğum belgesi var. Dediğim gibi kendisi 17 yaşındayken kendisine İDAM verilmiş. Tıpkı Erdal Eren gibi. Ve yaşı büyütülmüş! İDAM olsa idam edilecek ancak idam

olmadığından ağırlaştırılmış müebbet verilmiş... Ben uzun yıllardır cezaevindeyim. Ancak böylesine tuhaf bir yargılama ve böylesine ağır bir ceza görmedim.

Düşünün kendi topraklarında yaşayan bir Arap, kendi topraklarındaki sistemin zorunlu askerliğini yapmaktadır. Başka bir ülke kendi ülkesine operasyon yapıyor ve kendisi çocuk olduğundan çatışmaya girmiyor. Hatta bizzat kendisi askerlere teslim oluyor! Çünkü onun açısından her şey normal! Söz konusu Sülük'te zaten bir çatışma yaşanmıyor. Ölü, yaralı ya da çatışma yok. Peki sonuç?! Birden kendini kafka-slık bir mekanda buluyor ve Kafka-slık bir dava! Yargılamada bir suçlama da yok! Sadece YPG ve PKK'nin temel amaçları ve oluşumları anlatılmış. Zaim Hışman Ali'nin de YPG ÜYESİ OLDUĞU VURGULANMIŞ. YPG'NİN AMACI ÜLKEYİ BÖLMEKİMİŞ! O zaman Zaim Hışman Ali de bu maddeden yargılanmalıymış ve direkt bu maddeden ceza verilerek ağırlaştırılmış almış. Bilmediği, görmediği, yasaları hakkında hiçbir malumatı olmayan, dilini bilmeyen, hiç bir zaman kendi bulunduğu ilçeden dahi çıkmayan bir çocuk birden kendini içeride buluyor! 17 yaşında ağırlaştırılmış müebbet mahkum ediliyor. Barodan atanılmış avukat hiç yanına gelmiyor. Mahkemede onu savunmuyor. TC yasalarını ona anlatmıyor.

Ağırlaştırılmış müebbetlilerin sadece anne-baba, eş, kardeş ve çocuklarıyla görüşme hakkı var. Zaim bekar, çocuğu yok, babası mevut acıdan vefat etti. Anne ve kardeşleri Rojava'da. TC Rojava'yı tanımıyor. Suriye'yle ilişkiler yok. Suriye ve Rojava'yla posta hizmeti yok. Zaim telefonla ailesini arayamıyor. Türkiye'de bulunan amcasıyla ailesinin arası yok. Amcasının zaten görüşe gelme hakkı yok. Sadece telefonla görüşebiliyor. Amcası da göçmen. Maddi durumu yok. Zaim Hışman Ali heval'e kim yardım edecek? Yardım etmek isteyen aileler gözaltına alınıp haklarında dava açılıyor. Peki ne olacak? Hukuk nasıl yerini bulacak? TC yasalarına göre 17 yaşındaki bir çocuğa her ne sebeple olursa olsun İDAM , yani İDAM'ın yerini alan Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilemez Ancak bu koşulda hukuk ayaklar altına alınmış. Adeta yangından mal kaçıracasına tek celsede bir tutsağa Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilmiş.

İşte bu durum yeniden yargılama için ciddi bir hukuki yardım gerekiyor. Bu durumu ilk kez size yazıyorum. Belki de sizin aracılığınızla bizim diğer kurumlarımız da (İHD, CİSS vb. Kurumlar) bu durumdan haberdar olur. Zaim heval'in tüm yargılama evrakları 9-10 sayfayı geçmiyor. Sıradan bir insan bile bu 9-10 sayfayı okuduğunda mevcut hukuksuzluğu ve absürtlüğü görebilir. Bu hususta kamuoyundan duyarlılık ve hukuki destek bekliyoruz. Her aşaması hukuksuzluklarla dolu bir yargılama söz konusu. Ülkemin hukuk sisteminin içler acısı durumu ortada. Umarım bu mektup biraz da olsa Zaim Hışman Ali heval'in mevcut durumunu ve hukuk sistemini görünür kılar.

Zaim Hışman Ali heval'in genel durumu bundan ibaret.

Sevgili Osman hevalim; Tüm yoldaşlara benden bizden selam olsun. Direnenlerin yüreği ayrı renkte atar

Özlemle sarılırim.

Burhan

Sevgili Osman Abi...

Dilimi ısırdım... Az kalsın “sıcak temaslar” temennisiyle başlayacaktım. Oysa bu sıcaklarda hiç çekilmez, değil mi? :)

Sıcaklar aktiviteyi sınırlandırınca bunu fırsata çevirip epeydir ihmal ettiğim romanlara verdim kendimi. İkisinden kısaca bahsedeyim. Belki de çoktan okumuşsundur ve “sen hala bunları okumamış mıydın?” diye şaşıracaksınız:). Jose M. Vasconcelos’un “Şeker Portakalı” ve “Güneşi Uyandırırım” kitapları. Oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olan Zeze’nin (yani yazarın) şeytani afacanlıklarını, hüznünü ve sevinçlerini okuyoruz kendi dilinden. Şimdiye dek okumamışlığımı yadırgadım doğrusu. Hatta keşke onu çocukluğumda okusaydım! Zeze’den ilham alarak kendi çetemizin yaramazlıklarına epeyce renk katardık muhtemelen. Bence tüm çocuklara tavsiye etmeli. Çocukları, kendi sınırlarını ihlal etmeye kışkırtan her türlü tavsiye devrimci bir görevdir bence:).

Ve elbette bu zalim sıcaklara başka birkaç “çerezlik” kitap daha sığdırdım. Kafam dinlendi. Öte yandan, bir şeyler üretemeyişin huzursuzluğu da yok değil. “Sıcaklar” bahanesi makul olsa da üretmenin gerekliliğine duyulan inanç vakit israfı gibi algılıyor kaçamakları:). Bilinç ve ruh farkında. Kağıda yansımaya bekleyen çizim fikirleri, yazıya geçememiş konular eleştirel ve çatılmış bakışlarla bana bakıyor sanki:). Biraz daha bekleyecekler gibi görünüyor:).

Son mektubunda ilk kez bahsetmiştin. Tempelhof “tarla”nız harika bir etkinlik alanı olarak canlandı gözümde. Filmlerden aşına olduğumuz, New York’taki Central Park gibi bir şey mi yoksa? Gerçi orada yeşilliklere uzanmak dışında efor harcatan bir şey yapmıyorlardı:). ...

Bisikletli hokey enteresanmış. “Polo” sporunun bisikletli versiyonu gibi olmalı. At yerine bisiklet kullanılmasını kutluyorum bir hayvansever olarak. Maçlarda gerginlik olmuyor değil mi? Yoksa o topa vurduklarını tahmin ettiğim tokmaklar birileri tarafından “gürz” muamelesi görebilir:).

Biz de burada bir spor icat ettik Osman abi. (Al sana minik bir hikaye): Sporun adı “uçarya”; henüz yalnızca iki kişi oynuyor bunu ve seyircisi de gardiyanlar. Oyunun isim patentini daha almadık, federasyonunu kuracağız önce:). Şöyle oynanıyor: “Frizbi” gibi bir şey. 15 cm çapında, yuvarlak, plastik zeytin kutusu kapakları var. İki kişi havalandırmada uzunlamasına karşı karşıya geçiyor. Aradaki mesafe 9 m. kadar. Arkamızda da duvara çizdiğimiz kaleler var. Amaç, elimizdeki frizbileri bu kalelere vurmaktır. İki kişi de birer tane frizbi oluyor ve aynı anda birbirlerinin kalesine atmaya çalışıyor. Her gol 1 sayı. Fakat: Diyelim ki frizbiler havada çarpıştı ve sen sana gelen frizbiyi havada yakaladın, 2 sayı kaparsın. Tam bu sırada eğer senin attığın da gol olursa toplamda 5 sayı kazanıyorsun...

Bizimki biraz da vücuda hareket kazandırma amacıyla icat edildi. Futbolu da çok severim, lakin hem toplar pahalı hem de çabuk patlıyor (betonlara ve tellere bizden daha fazla dayanan bir “nesne” yok bu alemde:)). Keyif alıyoruz doğrusu. Uzan, zıpla, fırlat, çök-kalk... Hareketli bir oyun ve federasyonumuz bu oyunun gelişimine katkı sunacak olanlara “kurucu üyelik” statüsü verecektir:).

Hapishane, böyle şeyler uydurmak için hayli elverişli. Zindancılara müteşekkirim... Kafadaki tilkilerin daha neler peşinde koştuğunu bir bilseler... :) Neyse...

Osman abi, tek tek, örgütsüz kişilerin demokrasi nöbeti üzerine bir dernek girişiminde olduklarından bahsetmişsin. Ağırlıklı olarak Türkiye’de yaşananların konu edinileceği bir dernek olacak sanırım, yanılıyor muyum? Pratikte nasıl karşılık bulur kestirmek zor fakat buna niyet etmek dahi değerlidir, anlamlıdır. Evet, Avrupa’nın kalabalık birkaç merkezinde faşizmi teşhir etmeye yönelik etkinlikler mevcut mücadeleye katkı sunacaktır.

Oralarda yapılıyor mu bilmiyorum ama sanırım faşizmin en fazla endişelendiği faaliyetler, turistleri boykota davet eden tarzdaki çalışmalardır. Yana-döne döviz arıyorlarken, turistlerden gelecek 1 doların/euronun hesabını yapıyorlarken böyle bir çalışma faşizmin bam telini sızlatabilir herhalde:). Gerçi memleket ve muktedirin ahvaline ilişkin bunca negatif unsur gözlere sokulurcasına ortadayken nasıl oluyor da yurtdışındakiler buralara teveccüh gösteriyor, anlamakta zorlanıyorum. Çünkü öyle bir cehennem konjonktürünü soluyoruz ki, ısısını-hararetini özel olarak anlatmaya gerek olmaz diye düşünüyor insan.

“BASTİLLE” PERFORMANSI BEKLİYORUZ

Dışarıdakilere söylemek istediğimiz bir şey olup olmadığını sormuştun abi. İnan o kadar çok şey var ki... yığınla... Birincisi: Dışarıdakilerden “Bastille” performansı bekliyoruz abi, bunu bilsinler:). İçeride fazlasıyla zaman israf ettik. Doğrusu bu kadar uzun bir “misafirlik” öngörmemiştim; yoksa adımımı bile atmazdım:). Elbette bu işin esprisidir. Şafak Tamer bir şiirinde “Bize düştü” diyor ya, aynen öyle. Aynı karşılığı verip “Tarih payıdır, kaçınılmaz” diye mim koyduğumuz gerçekliğe sadık kalmaya çalışıyoruz. Bitmeyen özgürlük düşlerimiz bu sadakate tabidir. Kavgaya sadakatin olmadığı yerdeki özgürlük, esasında boyun eğişin makyajlanmış halinden başka bir şey değildir. Herşeyden önce meseleyi bu şekilde kavradığımızın dışarıdakilerce bilinmesini bekleriz.

Hakikaten anlatılabilecek kitaplar dolusu şey var buradaki yaşama, duygulara, düşüncelere dair. Dışarıdan bakıldığında görüntüde insanı bıktırarak denli monoton, mekanik, rutin bir hayatımızın olduğu zannedilebilir. Neyse ki bu yalnızca görüntüden ibarettir:). Görünenin ardında durum farklı. Kendimize münhasır düş dünyamızın hayli renkli olduğunu düşünüyorum; envai çeşit ilgi alanlarımız da var. Üzerine iyi-kötü yorum yapıp fikir belirtmeyeceğimiz konu yoktur herhâlde. Mesela yalnızca uluslararası güçlerin tepindiği siyaset alanının seyriyle ilgilenmiyoruz. Fenerbahçe Futbol Kulübünün transfer politikalarının neden “başarı” getiremediğinden tutalım Göbeklitepe’de bulunan hayvan kabartmalarının ne anlama gelebileceğine kadar birilerine mutlaka pazarlayabileceğimiz parlak görüşlerimiz vardır. Gün içinde çeşitli vesilelerle konuşuruz böyle şeyleri. Örneğin her günkü spor faaliyetimizin koşu etabında ya bir filmi ya da bir felsefi önermeyi tartışırız aramızda, hiç boş geçmez. Bazen de hiç o konulara girmeden kendimize koşu parkuru icat ederiz “bugün nerede koşalım” diye:). Ben genelde Prens Adaları manzarasını yanıma alıp Bostancı-Kartal sahilinde koşmayı düşlerim. Asfalttan gelen egzoz kokusuna rağmen denizin taşıdığı tuz kokusu daha baskındır. “Gundi” arkadaşlar ise malum “kırsalda bir yer olsun da, neresi olursa olsun” a bağlarlar muhabbeti sonuçta. Havalandırma koşularımızda kah bir varoшта çeteleri kovalıyor oluruz, kah bir korsandan kaçıyoruzdur:).

“Merak kediye öldürür” derler ya, bizde koca bir kedi sürüsünün başını belaya sokacak kadar yoğun ve iştahlı bir merak var. Mümkünmüş gibi, bilmediğimiz bir şey kalmasın istiyoruz. Sanırım biraz da mahrumiyetlerin neden olduğu açlığın sonucu bu.

Halbuki bilgi yoksunluğunun güvenli ve konforlu alanında tembel tembel yatmanın keyfini çıkarsak ölüyoruz sanki:).

“Merak” demişken, şu sıralar hücre ahali olarak meraktan neredeyse çatlayacağımız bir konu var.. Mesele karıncalarla ilgili:). Kış uykusundan uyanıp yiyecek arayan minnacık bir karınca türü var hücrenin altında. Alt kat penceresinin kenarındaki delikten çıkıyorlar. Epeydir onlarla sosyalleştik:). Bahar olduğunda pencerenin önüne karavanalarını bırakıyoruz. Muhteşem çalışıyorlar ki hayran kalmamak imkansız. Her yiyecekten minik parçalar koparıp yuvalarına taşıyorlar. Fakat bunu yaparken enteresan bir şekilde yuvalarından da sürekli kum çıkartıyorlar ve yiyecekleri şeyin önüne taşıyorlar. Bunun nedenini bir türlü anlayamadık. Keza bir de aynı şekilde marul parçacıklarını da yağ-et alacakları yere taşımalarının nedenini çözemedik bir türlü. Tanıdığımız bir “böcek bilimci” olsa paçasına yapışıp sorardık ama buna imkanımız yok :). Elbette her şeye yönelik bir yorumumuz olduğu gibi buna dair de tahminlerimiz var. Kumları muhtemelen bir çeşit yol inşaatı için kullanıyorlardır:). Marul parçalarında ise “su” bulunduğu için çalışırken susama durumunda oradan faydalanıyor olabilirler:).

Bunlar küçük fakat güzel şeyler. Hayatın kendisi o kadar zengin ki, bunun farkına varınca, mikro düzeydeki dünyanın içinde makro alemler olduğunu ve yaşamı buralarda da üretebileceğini, hayat ile buralardan da bağ kurarak tecridi kırabileceğini anlıyorsun. Fakat elbette bu farkındalığın merkezinde, çekirdeğinde “direniş” kavrayışı-duygusu olmak durumunda. Aksi halde o ilgi alanları, merak, kişisel sınırların çevrelediği “tatmin” araçlarından fazla anlam ifade etmeyecektir. Muktedir de bunu arzuluyor ya tamamen. Tam da bu yüzden infaz rejimini, tutsaklar arası teması (paylaşımı) mümkün olan en az düzeye çekmenin çabası içerisine giriyor. Biliyor ki paylaşım, komünal ideallerimizin, niteliklerimizin nirengi noktasıdır. Bunu gündelik hayatımızda pratikleştiremediğimizde değerlerimizi aşındıracağını zannediyor; öngörüsü bu. “Kitle” hapisane sisteminden “F-Tipi” hapisane sistemine geçişteki en temel amaç da buydu esasında. Kolektif davranış ısrarını, komünal değer yargılarını koyu bir tecrit ile bitireceğini sanmıştı. Devrimciler bu nitelikleri bir şekilde korumayı başardılar. Sonra baktılar ki olmuyor havalandırmaların üzerine “tel-kafes” çekerek paylaşma engel olmayı denediler. Devrimciler bir çok yerde bunu da boşa düşürdü. Bu defa da tamamı tekli hücrelerden oluşan “Y ve S” tipi denilen ağır tecridin uygulandığı hapisane sistemine geçtiler. Şimdilerde tek-tük sürgünlerle devrimcileri buna alıştırmaya çalışıyorlar. Meselenin mimariyle ilgili olmadığını kavrarmı bilmiyorum ama bunu öğrenmelerini umacak bekleyecek değiliz. Biz yine “tarih payıdır, kaçılmaz” şiarının belirlemesine sadakat göstermeye devam ederiz. Kesin olan şey budur:).

Lütfen kendinize iyi bakın ve o diyarlardaki tüm dostlara içten selamlarımızı iletin. Sizleri sevdiğimizi de unutmayın. Dostlukla sarılıyorum...

Komünarcı Çoşku, Umut ve Dirençle...

Cemal

Merhaba değerli abimiz, yoldaşımız

Haklısın gerçekten de inanılmaz bir süreçten geçtik ve hala da devam ediyor. “Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır” sloganlarıyla başladılar ve bunu inanılmaz şekilde de sürdürüyorlar. Tabi özelde de bizlere.

Türkiye (Cumhuriyeti) 100. yılının bize yansıyan nimetlerinden bahsedeyim sana. Yani payımıza düşenleri. Tabi yazacaklarım burayla sınırlı olan. Örneğin Fatoş arkadaşımız cezaevlerinin kuruluna takıldı. Fatoş'un 26 Mart'ta tahliye olması gerekiyordu. Ama keyfi bir şekilde tahliye edilmedi. Disiplin cezası yoktu. “Dönem değerlendirme raporu”nda da puanı iyiydi. Pişman olduğunu söylemediği için puanı da düşürüldü, “İyi hali olmadığı” tespitiyle tahliye edilmedi. 6 yaşında oğlu var, kayınpeder ve kayınvalidesi engelliler. Çocuğa ve yaşlılara eşi baktığından çalışmıyor da. Geçimini köydeki işleri yevmiye karşılığı yaparak yapıyor. Ekim ayında üçüncü defa kurula çıkacak. Bizim beklentimiz yok tabi.

Osman abi hem bu kurullar var ya cidden çok tuhaf. Niye? dediğini duyar gibi oldum. Tuhaflığını yazayım. Şimdi biz açılan kurslardan resim kursuna gittik. Önce karakalem sonra yağlı boya. Karakalem çalışmalarımızı bir şekilde eve gönderdik. Yağlı boyada da resimlerimizi alamadık. Dedik madem resimlerimizi vermiyorlar, yaptığımız resimlerle foto çekelim bari elimizde o olsun dedik. Tek kişi resimleriyle ve iki kişi resimleriyle çekildik fotoları. Bekle bekle gelmedi. Sonra kurul kararından sonra verilecek dendi. Önce tek çekindiklerimiz sonra da ikililerden bir kısmı verildi. Ama ikili olandan verilmeyen de oldu. Ona da ne gerekçe bulacaklar bilmiyorum. Ama arkadaşım (Fatoş) sarılmıştı. Onda olabilir diye düşünüyorum. O resimlerden kaynaklı oluşabilecek olumsuz durumları tabi biz öngöremiyoruz. :) Yoksa koskoca kurul niye toplansın ki?

Doktor güneş kremi kullanmanın zaruri olduğunu söyleyerek krem yazdı. Dış kantinden almak için dilekçe yazdım. Ama bizi düşünen kurul bunun da kararını alacakmış. Ya o kremde zararlı maddeler varsa. Benim için tehlike arz ediyorsa? Yani bu derece hassas bir kurulun olduğu cezaevindeyiz. :)

TV'de izliyoruz her gün kadın cinayetleri ve katilleri de sürekli serbest bırakılıyor. İstismar, hırsızlık, baronlar falan yine bırakılıyorlar. Yetmiyormuş gibi nerdeyse ödül gibi cezasızlık uygulanıyor. Basın açıklaması, protesto gösterilerini de izliyoruz. Hayretler içinde kalıyoruz.

Şimdi de koğuşumuzdaki ufak tefek değişiklikleri yazayım. Besra Erol annemiz ki basından tanıyorsundur. Suruç katliamında oğlunu (Evrin Erol) kaybetti. Kendisi hasta ve yaşlı. Yanımızda bir ameliyat geçirdi kadın hastalıkları (rahmi alındı). Gözündeki damarlar kapalı olduğundan gözden de ameliyat olacak ve yine cezaevine girmeden önce (2012) bel fıtığı ameliyatı geçirmiş. Tekrar ameliyat dediler. Ama hapishane koşullarında ameliyat olmak istemiyor. Tansiyon, kolestrol, kalp hastalıkları da var.

Songül arkadaşı biliyorsun, Hacettepe mezunu ama yetmiyor kendisine. Boş zamanlarını diploma alarak geçirmek istiyor. Sosyal hizmetler bölümünü içerde bitirdi. Üç bölüm beraber okuyordu. Şimdi sosyoloji ve çocuk gelişimi ve sağlığı da devam ediyor. Songül diploma ile uğraşırken kızı Roza'da büyüdükçe doğayla bütünleşiyor. Hayvanlarla arkadaşlık kuruyor. Örneğin Tilki'yi evcilleştirmiş. :) Adını da dilber bırakmış. Tilki evlerinin çevresinden ayrılmıyor. :)

Sidar'da 16 yaşında cezaevine girdi. "Suça sürüklenmiş çocuk" maddesinden yargılandı. Ağırlaştırılmış müebbet cezası verildi ve sonra dosyası bozuldu. Cezası 20 yıla düşürüldü.

Emine ve Remziye üniversite sınavlarına girdiler. Emine Zaza dili ve edebiyatı bölümünü kazandı. Remziyenin ki henüz belli değil.

Emine 1 yıl 15 gün ceza aldı. Niyesini soracak olursa abem söyleyeyim. Biliyorsun bazen ailelerimiz şartlar elvermediğinden, uzak olduğundan aylarca gelemiyorlar. Emine'nin ailesi de Şırnak'ta. Anne ve babası yaşlı. 5-6 ay olmuştu görüşçü gelmeyeli Emine'nin. Geldiklerinde yeğeni de babaannesinin (Emine'nin annesi) yazmasını başına takmış. Hem babaannesinin hem de kendi kokusunu getirmek istemiş. Görüşün sonlarına doğru o yazmayı Emine'nin boynuna sarıyor. Emine'de "yasak, vermezler" demek yerine suskun kalıyor, bir şey demiyor. "O anda kabul etmeseydim çocuk bunu anlamazdı ve çok üzülecekti. O yüzden sustum" dedi bize sonra. Neyse işte görüş saati bitince gardiyanlardan biri fark edip biz odadan çıkınca hemen atıldı. "İçeri girerken yoktu boynunda" diye. Orda bir gerginlik çıktı. Ufak bir tartışma yani ama bir türlü anlatamıyoruz onlara. Aradan zaman geçti. Meğer dosya açılmış. Gardiyanlar dinlenmiş. Emine bizi de şahit göstermek istemiş, söylemiş. Ama ne mümkün. Bu mahkeme sonucu 1 yıl 15 gün ceza aldı. Ayrıca kitabına dair yazdıkların için de çok teşekkür ediyor. Elinizdeki kitap çalışması bitip bize ulaştığında size yazacak. Kim bilir belki de yakın zamanda görüşürüz. Kendi elinizle bize verirsiniz:) belli olmaz değil mi?

Emine Kürdoloji tercihinin gelmesini bekliyor.

Hülya hevalin oğlu da kazandı. Tıp bekliyor. Artık doktorumuz da var. :) Hülya kendisi de bugün Ales sınavına girdi. Bende yıllar sonra kaç puan alırım diye öylesine girdim sınava. Derece aldım. Tabi sonlardan dereceye girdim. :)

Dersim'li Pınar heval var yanımızda. 5-6 ay oldu geleli. Onun tutuklama sebebini ne biz ve ne de avukatlar anlamış değil. Görünen o ki mahkeme de "neden tutsak" arayışında olduğundan daha iddianamesi gelmedi. :)

Dilan var. O da öğrenci iken tutuklandı. İnfazı yakıldığından cezayı tam yatacak.

Leyla (Güven) heval de Ankara Sincan'a sevk istedi. Ailesi Konya ve yurt dışında kalıyor. Buraya geliş-gidişleri onları zorluyordu. Sevk istemek zorunda kaldı. Şimdide onun stresindeyiz. Bunlar dışında işte zeytin, şeftali, vişne çekirdekleri ile takılar yapıyoruz boş zamanlarımızda. Mümkün oldukça okumaya çalışıyoruz. Arkadaşlarda yazım çalışmalarına başlayan var. Emine yazıyor yine. Sanırım bitince ya da bitmeye yakın paylaşacak. Çünkü sır gibi saklıyor. :) Songül çocuklar için hikaye yazmış. Mektupla eve göndermiş. Ablası ve eşi de bir yerlerle paylaşmış. Neresi olduğunu bilmediğimizden adres yazmadım. Orada yayımlanmış ve basmak istemişler.

Ben memleketimizde ki hitap şekliyle Osman abe diyeyim. Arkadaşlar daha önce de yazdılar ama olsun bende tekrarlayayım. İyi ki tanıştık seninle ve senin gibi değerli bir abe'miz oldu. İlgin, duyarlılığın bizi gerçekten mutlu ediyor. Sağ olasın, var olasın. Küçük özenler büyük dostluklar yaratır denir ya sende ilk baştan beri büyük özen ve özveri ile yaklaştın. Yüreğine, emeğine sağlık.

Güzel ve özgür zamanlarda görüşmek dileğiyle.

Necmiye

Merhaba Osman Heval,

Haziran'ın 1'inde ve 17'sinde yazdığın nameler geldi. Akdeniz ikliminde S-Tipi hapishanesinde senden aldığım ilk mektup oldu. Tabi mektubun hüzünlüydü. Hem kızının hem de Kamil Turanlıoğlu hevalin zamansız vedalarını yazmıştın. Her ikisi içinde başın, başımız sağ olsun değerli heval. Kamil hevalle tanışma imkanım olmadı ama ismen duymuştum. Hapishanelerden son yıllarda bu tür acılı haberler almaktan bıktık. Son bulmasını ummaktan başka ne diyebilirim ki. Son bulması da ancak hapishanelerin boşalmasıyla gerçekleşebilir, o da şimdi zor görünüyor. Tabi biz siyasiler için zor. Yoksa adlilere her iki yılda bir, bir düzenleme yapılıyor, biliyorsun zaten. Şimdi yine bir paket çıkarıyorlar, cezası beş yıl kalanları denetimliye ayıracaklar. Biliyormusun Osman heval, sana bu satırları yazdığım da benim de tam beş yılım kalmıştı. Yarından sonra beş yılın altına düşüyorum. Eğer bu yasa bizim içinde uygulansaydı, bu kez mektup yerine bizzat kendim gelirdim yanına ve seninle çok uzun bir sohbete başlardım. Yazık ki, yine bizi dışında tutuyorlar heval. Dert etmiyorum/ruz artık. Lakin bir çok arkadaş artık cezasını tamamlayıp çıkıyor. Biz de geçen gün İdris Çalışkan arkadaşını yanımızdan otuz yılını tamamlatıp gönderdik:) Dile kolay otuz yıl. Şu herkesin başına bela olan cumhuriyet bile hepi topu yüz yıllıktır, lâ bele biz siyasi mahkumlar bunun otuz yılını zindanlarda tamamladık. Nasıl bir cumhuriyetse artık.

Değerli heval, S Tipi hapishaneleri bu bir-iki yıldır işlevselleştirdi. Biz de çok merak ediyorduk, lâ bele işte geldik ve bu mekanı da tanıdık. F Tiplerine benziyor mimari yapısı. Fakat F Tiplerinde bir koridorda sadece üç oda bulunuyorken, S Tiplerinde bir koridorda 9,11 oda bulunabiliyor. Bu yüzden oda fazlalığı F Tipine göre üç kat fazla. F Tipinde 103 tane üçlü oda bulunuyordu, burada 300'e yakın üçlü oda bulunuyor. Böylece odaların da üç kişilik olduğunu itiraf etmiş oldum:) Bir odada üç kişi kalıyoruz değerli heval. Tabi Nusret ve Namet hevalle burada aynı odada kalmayı çok isterdim. Tam bizlik bir yerdi, ama olmadı işte. Oda ve havalandırması F'ye nazaran biraz daha geniştir. Yeni açılan bir cezaevi olduğu için çok fazla sosyal faaliyetleri yok. Şu an sadece haftada bir kez aynı blokta yer aldığımız arkadaşlarla spora çıkabiliyoruz. Yine aynı blokta yer alan arkadaşlarla ziyarete çıkabiliyoruz. Sohbet, kurs vb. şuan yok. Herhalde zamanla hal olur, bakalım.

Burası benim için iyi oldu. Okuma, yazma ve yoğunlaşmak açısından tam istediğim gibi bir yer. Mevcut az olunca insan daha rahat okuyup yazabiliyor, yoğunlaşabiliyor. Yıllardır buna hasretim. T-Tipleri bu konuda pek fırsat tanımıyordu, şimdi buna sahibim ve ziyadesiyle değerlendireceğim. Lakin yıllardır buna hasrettim. Daha şimdiden sistemimi buna göre kurdum. Yakın zamanda çalışma moduna da geçirim.

Ha bu arada buralar a-sosyalleştiriyor da heval Osman. Fazlasıyla sessiz ve içe kapanık. Bazen yan odalarla bağırarak konuşuyoruz bunu gidermek için:) İyi de oluyor, ses tellerimiz çalışıyor bu sayede.

Akdeniz'in havasına alışamadım henüz. On iki yıl Şakran'da Ege kıyılarında kalınca kolay alışamıyorsun be heval. Bir de Ege'nin imbatı vardı, rüzgar nemi engelliyordu. Burada pek fazla rüzgar yok. Bu yüzden nemi daha yakıcı hissediyoruz. Ama buna da alışırız zamanla. Buranın güzelliği çok güzel öten kuşlarının olması. Yine bazen öten horozları, anıran eşekleri de var. Böylece köy özlemimi gidermiş oldum:)

Ha bu arada burada DHKP ve MLKP'li arkadaşlar da var. Onlar A blokta kalıyorlar. Bizim arkadaşlar var A blokta. Genelde ağırlaştırılmış müebbetlik arkadaşlardır. Bizim dosyadan arkadaşlar hemen hemen her blokta (A,B,C) bulunuyorlar. Eskiden birçok cezaevinden birlikte kaldığımız birçok arkadaşla burada bir araya geldik yeniden. Arada buluşup eskileri yad ediyor, nostaljik takılıyoruz. Çok uzun zamandır hapishanelerde olduğumuz için artık dışarıdan ziyade içeriden tanışıyoruz birçok arkadaşla:) Tuhaf ama gerçek.

Bizim burada diğer koşullarla alış verişimizi engellemek için havalandırmalarımızın üzerine duyarlı teller takmışlar. Küçük bir şey değdiğinde kopuyor ve merkeze haber veriyor. Ötüşü de çok gıcık. Tabi koptuğunda da bunun için ceza veriyorlar. Bir de ilk kez burada rast geldim. Odanın içinde havalandırmada, her yerde kameralar var. İnsan bazen banyoya bile girip çıkmaktan utanıyor. Anlayacağın yeni hapishaneler ilginç yerler heval.

Kısaca böyle geleyim. Kendine çok iyi bak. İyi ki varsın ve bizimle dayanışma içindesin. Yanımda kalan iki arkadaşın selamları var. Sen de Çetin, Recep ve tüm diğer arkadaşlara selamlarımızı söyle. Özlemle kucaklıyor, özgür yarınlarda görüşmek dileğiyle...

Silov

Orhan

Buralarda durumlar iyidir. Birkaç gündür hava serin. Bir ara epey bunaltıcı sıcaklar vardı. Yine de seviyorum sığağı, hiç şikayetim olmaz. Sıcak havayı, rüzgarlı havaya tercih ederim. Su olduğu müddetçe sıkıntı yok... Sizin oralar serindir, ama yine de Avrupa'nın kimi yerlerinde epey sıcak günler yaşandı. Güneş iyidir, enerjidir...:)

Yeni açılan hapishanelere zaman zaman götürülenler oluyor. Açıkçası oradan gelen haberlere göre özellikle Yüksek Güvenlikler, sanırım Y tipi diye adlandırılıyor, tamamen hücre tipi hapishanelerdir. Yalıtım, tecrit had safhada. Üç katlı tekli hücrelerden oluşuyor. Her katta altı tekli hücre... Havalandırmaya başka yere götürülüyor. Genelde havalandırma saatleri 1.5-2 saat. Ağırlaştırılmış veya süreli-müebbet fark etmiyor. Aynı katta olan altı hücre, altı kişi havalandırmaya çıkabiliyor. Havalandırma bizim buralarda biliyorsun hemen hücrenin önünde oluyor. Oralarda başka yere çıkartıyor... Bu hapishaneler için ciddi bir kamuoyu oluşturulamadı. Dışarının mücadele ekseninin durumu ortada. Liberalinden solcusuna alışkanlık haline getirilmiş, "kontrollü itiraz" şekli oturmuş durumda. Kimi çıkışlar olsa da hem lokal kalıyor hem de zaten belli bir hedeften yoksun...

Akbelen Ormanları epey gündem oldu. Sonucu da ortada. Köylülerin gözlerinin içine baka baka ormanı talan ettiler... ..

Son dönemlerde uygulamaya koydukları bir durum var mektuplarla ilgili. Mesela, ben ve Okan aynı zarfta mektup gönderemiyoruz. Aynı ayrı göndermeyi dayatıyorlar. Posta ücretlerinin fahiş bir şekilde arttığı bir ortamda bu dayatma nasıl açıklanır bilmiyorum. İlginç uygulamalar. Bakalım, bir itiraz süreci başlatacağız ki bu durum doğrudan haberleşme hakkının gasbidir. Ama ben birkaç kişiye yazıp aynı zarfta gönderebiliyorum. Sadece bir zarfta iki ayrı kişi gönderemiyor...

Bunun dışında genel bir sorun olan infazı geciktirme, cezayı fiilen uzatma durumları var. Tahliyesi yaklaşanlar heyete çıkıyor, heyet dışarı çıkmaya uygundur derse tahliye ediliyor. Uygun değildir derse örneğin altı ay daha gözlemlensin diyebiliyor. Türkiye genelinde otuz yılını doldurmuş ama hala tahliye edilemeyen çok kişi var. Heyet sadece hapishane içindeki memurlardan oluşmuyor, bakanlıktan görevliler ve hapishane savcısı da belirleyen oluyor. Anayasaya aykırı bir durum. Ki iyi hal sürecini geçirip dışarı çıkanlar Anayasa Mahkemesine başvuruyor ve hak ihlali yapıldığından tazminat kazanıyorlar. Son düzenlenen infaz yasasına (örtülü af dedikleri) bakınca hala şaşırabildiğimizi görüyoruz. İnsan nasıl tepki vereceğini şaşırıyor. Yüzlerce hasta tutsak varken, iki söz söyledi diye tutuklananlar varken böylesi bir yasa düzenleyip dışarı salınanların profiline bakınca bir politika geliştirmek de anlamsız kalıyor. Memlekette muhalefet yok ki... Bir vekil hapishanede, çıkarılmıyor. Açıktan hak gasbidir. Can Atalay'ın durumu ortada (aynı zamanda benim avukatım). Peki bu hukuksuzluk karşısında muhalefet nasıl bir tepki veriyor kürsü konuşmasından başka. Hadi geçtik TİP'lileri, sayıları azdır. Muhalefet Can gelene kadar yemin etmeseydi nasıl olurdu acaba?.. Yılların ülkücüsü Cemal Enginyurt (bile), Can için bir şeyler yapmaya çalışıyor, adam diyor ki gidin Silivri'nin önüne, yanınızdayım, size destek olacağım vs. vs.. Sözle muhalefetle bir şeyler değişmiyor.

Bu durum genelleşmiş artık. Umursuzluk siyasetçilerde büyüyünce halk ne yapsın. Açlık-yoksulluk derinleştikçe derinleşiyor. Sıkıntı çok büyük ve daha da büyüyecek. Genel muhalif siyasetinin davranış tarzlarının değişmesi gerekir. Bu değişim de ancak devrimci

politikanın devreye girmesiyle olabilir. Liberalizmin kaygan zemini demokratik alanı kaplamış durumda. İlginç bir şekilde razı gelme durumu var...

Durumlar böyle... Biraz karışık değerlendirme oldu kusuruma bakma. Geçenlerde gazetede okudum. Almanya Dayanışmanın Sesi Derneği 111. Adalet nöbetinde hasta tutsaklara dikkat çekmiş. Türkiye’de de biliyorsun “F Tipi hapishanelere karşı oturma eylemi” yapıyordu haftalık. Şimdi çeşitli illerde yapılıyor sanırım. Orada da hasta tutsaklara dikkat çekiliyor. Sanırım her hafta bir kişiyi gündeme alıyorlar. Cumartesi Anneleri’ni zaten takip ediyorsun. Her hafta saldırı ve gözaltılar devam ediyor...

Sevgili Osman heval, hapishanelerle ilgili biraz genelleme yaptım. Buraya dönük pek bir şey yok açıkçası. Kimi ufak tefek sıkıntılar da oluyor tabii... Mesela tekli hücreli ringler genel bir sorundur. Hastane sevklerinde bazen denk geliyor, kabul etmiyoruz, binmiyoruz. Bir kişinin zor sığabileceği altı hücreden oluşan tekli hücreli ringler... Daha sonra denk gelmezse normal ringle gidiyoruz... Şu sıralar çeşme suyunu içilebilir seviyeye getirmek için uğraşıyoruz. Genel bir arıtma sistemi... Oldukça kirli akıyor. Haliyle içme suyunu kantinden alıyoruz. Son zamlarla da oldukça arttı. Zorluyor. 5 litrelik su 12 TL. Arıtma durumu halledilirse tutsaklar açısından çok olumlu olur... Bunların dışında kimi eksiklikler diyalog yoluyla halledilmeye çalışılıyor.

Başkada iyilik sağlık olsun... Kendine çok iyi bak.. Oradaki dostlara sıcak selamlarımızı gönderiyoruz, buradaki arkadaşlarla beraber...

Yeniden görüşmek üzere sağlıklıyla, dirençle kal...

Fatih